

mener nu, det er udformet således – og det er vel også derfor, tyskerne har udformet det, som de har gjort – at det faktisk ophæver den konkurrenceforvridning, der ligger i, at en etableret virksomhed naturligvis har en vis egenkapital – ellers kan man jo ikke eksistere som virksomhed – mens den, der starter som ny, stort set ikke har nogen penge og derfor er nødt til at låne for meget og derved løber den store risiko for at lide rentedøden. Intentionen med forslaget er netop at give den, der starter, ikke total ligestilling – det er ikke muligt – men i hvert fald en tilnærmelsesvis ligestilling med de eksisterende virksomheder, så vi kan få fair konkurrence.

Så foretrækker hr. Ole Vagn Christensen en blanding af midler, og det lyder meget sympatisk. Men der er også det ved det, at hvis et middel skal have en effekt, skal det være af en vis størrelsesorden. Man kan sætte mindstegrænsen op, så der kun bliver endnu større investeringer; man kunne også beskære arbejdsperioden lidt, men trods alt skal en ordening af denne art have en vis størrelse, hvis den skal kunne fungere.

For også at tage den positive ende vil jeg nævne hr. Frank Aaen og takke for en positiv modtagelse. Der var nogle indvendinger, og en af dem har jeg forståelse for – men alligevel: Det var den med miljøet, altså at det kun skal være virksomheder, der er gode for miljøet. Det lyder godt, og hver gang vi har lavet noget, der har med virksomheder at gøre, har vi været inde på de overvejelser. Men så kommer bagtanken: Vil det sige, at vi skal have to sæt miljølove, ét sæt, der gælder for virksomheder under denne ordening, og et andet sæt, der gælder for alle andre virksomheder? Når man nu udvikler en skærpet miljølovgivning, hvorfor skal den så ikke gælde hele vejen rundt? Er det godt at have to sæt, eller hvad? Jeg tror, vi skal have nogle grundige drøftelser om det. Det er klart, og det ved hr. Frank Aaen også, at styrke miljøindsatsen; men om det er den rigtige måde, har jeg nogen tvivl om.

Så er der de borgerlige ordførere, som ikke – og det kommer ikke bag på mig – har den holdning, at man skal hjælpe iværksættere, for ved at forbedre deres vilkår lokker man flere til at iværksætte; man skal ikke interessere sig for iværksættere, man skal interessere sig for dem, der allerede er i gang. Det er den traditionelle holdning, og det var den, der gik igennem stort set alle ordførertalerne bortset fra hr. Svend Erik Hovmands, som var lidt mere konstruktiv, må jeg sige. Men hans hovedlinje var stadig den

klassisk borgerlige, at skattelettelse for det eksisterende erhvervsliv er det, der batter, også når det drejer sig om iværksættere, mens vores holdning er, at en sådan varig forskydning mellem allerede etablerede selvstændige og lønmodtagere til fordel for nyetablerede selvstændige er uforholdsmæssig dyr og langt, langt dyrere end det, vi foreslår her. Så vi vil ikke gå ind på de borgerlige tankegange, men prøve at interessere os for at nedbryde de barrierer, der forhindrer nye potentielle iværksættere i at iværksætte.

Som flere ordførere har været inde på, skal dette forslag nu til udvalgsbehandling. Men det er nok mere interessant, at det indgår i finanslovforhandlingerne, og jeg håber, at det fører til et positivt resultat her.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Erhvervsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

13) Første behandling af lovforslag nr. L 66: Forslag til lov om ændring af lov om arbejdsmarkedsfonde og kildeskatteloven. (Ændring af reglerne om opkrævning m.v. af arbejdsgiveres eget bidrag, genoptagelse og modregning m.v. samt arbejdsmarkedsfondenes finansiering m.v.).

Af skatteministeren (Carsten Koch).
(Fremsat 14/11 96).

Sammen med denne sag foretoges:

14) Første behandling af lovforslag nr. L 67: Forslag til lov om ændring af lov om en satsreguleringsprocent.

Af finansministeren (Mogens Lykketoft).
(Fremsat 14/11 96).

Lovforslagene sattes til forhandling.

Forhandling

Susanne Fast Jensen (S):

Baggrunden for lovforslag nr. L 66 kan ses i tre hovedpunkter.

For det første er det hensigtsmæssigt at fjerne en række interne statslige overførsler fra skatte- og afgiftsprovenuet til Arbejdsmarkedsfonden. Fjernelsen af disse bogholderimæssige overførsler sker først og fremmest af hensyn til den finanspolitiske målsætning om balance på de offentlige finanser. Fjernelsen medfører endvidere, at det særlige loft over lønmodtagerbidraget i dagpengefonden ikke overskrides i 1997, således at den oprindelig fastsatte bidragsprocent på 8,0 fra 1997 fastholdes.

Med nedsættelsen af satsreguleringsprocenten i lovforslag nr. L 67 undgås hermed et provenutab på ca. 610 mio. kr. for de offentlige kasser i 1997.

For det andet er der konstateret et behov for at præcisere og justere nogle af reglerne, der har betydning for den praktiske administration af arbejdsgivernes eget bidrag, der fra 1. januar skal opkræves med 0,19 pct. af bidragsgrundlaget.

Og for det tredje indeholder lovforslag nr. L 66 en række mindre justeringer og tilføjelser, som dels er administrativt hensigtsmæssige, dels forenkler.

Lovforslag nr. L 67 indeholder ud over den tidligere nævnte nedsættelse af satsreguleringsprocenten også en tydeliggørelse af, hvordan tilpasningsprocenten skal beregnes, samt en mere hensigtsmæssig tidsfrist for udmeldingen af satsreguleringsprocenten.

Socialdemokratiet kan derfor anbefale både lovforslag nr. L 66 og L 67.

Charlotte Antonsen (V):

Jeg har stor forståelse for, at Socialdemokratiet i dag har valgt at sætte et nyindkaldt medlem af Folketinget som ordfører på denne her sag, fordi vi har sådan en uskreven regel her i Tinget om,

at vi ikke går for meget i flæsket på de nyvalgte. Og det her er jo i hvert fald en sag, som jeg godt kan forstå at man ikke ønsker at vi går for meget i flæsket i. Det er den ene ting.

Den anden er, at det jo er noget ejendommeligt, at man allerede, da man lavede lov-kataloget, kunne offentliggøre, at man havde et lovforslag på dette område parat. Hvorfor bliver det først fremsat nu? Hvorfor skal det hastes igennem? Hvorfor skal vi allerede i dag afgive betænkning, når forslaget først blev fremsat i går eftermiddags? Hvorfor skal det allerede tredjebehandles på torsdag? Jeg synes da, at det er et eklatant eksempel på, at regeringen ikke tør møde hverken befolkningen eller Folketinget med åbne øjne og tage diskussionen om indholdet af de forslag, der kommer her.

For Venstre er der ikke nogen tvivl om, at bruttoskatten skal afskaffes, den skal ikke ændres, den skal ikke forhøjes, den skal gradvis afskaffes. Det har vi så også fremsat forslag om i forbindelse med vores finanslovforslag.

Jeg ved godt, at regeringens forslag primært har andre formål, først og fremmest at korrigere for finansministerens regnefejl på 1½ mia. kr. Men som bekendt stemte Venstre imod bruttoskatten ved indførelsen, fordi det var en ny ekstra skattebyrde, der er blevet camoufleret som dækkende arbejdsmarkedsydelse, men reelt lægges den jo på den enkelte familie, på erhvervsvirksomheder og private udlejere. Derfor vil vi fortsat stemme imod også denne gang.

Da bruttoskatten blev indført, lovede finansministeren, at den skulle følge udgifterne til bekæmpelse af ledigheden. Men det er åbenbart ikke længere hans politik, tværtimod har finansministeren gentagne gange forsøgt at lægge andre udgifter ind i arbejdsmarkedsfonde, som bruttoskatten finansierer.

Først fjernede man adskillelsen af fondene, så pengene kunne flyttes rundt, sidste år forsøgte man at lægge højskoleudgifter ind i en af fondene, i år er det så 1 mia. kr. til kommunal jobtræning. Dernæst overfører man 9 mia. kr. i bidrag øremærket til arbejdsmarkedsformål til det almindelige statsbudget.

Tilsagnet om, at bruttoskatten skulle reduceres, hvis fondenes udgifter faldt, holder ganske enkelt ikke. Også her er man løbet fra skatte-reformen og det, man lovede i 1994.

Under finanslovforhandlingerne har finansministeren så forsøgt at få De Konservative til at hoppe på en forhøjelse af bruttoskatten til 14 pct., der jo så også rammer specielt pensionsop-

sparing, kommunerne og også de kommunale skatteydere. Vi har ikke glemt, at hr. Mogens Lykketoft i 1989-90 stillede forslag om en bruttoskat på 25 pct., der året efter blev bebudet forhøjet til 26 pct.

Bruttoskatten er en alt for stor fristelse for Socialdemokratiet. De skal have finansieret deres princip, nemlig at pengene skal fosse ud af de offentlige kasser til alle mulige og umulige formål, og derfor er Venstres holdning, at bruttoskatten skal afskaffes.

L 67 stemmer vi selvfølgelig også imod, fordi det jo er en konsekvens af forslaget om bruttoskat.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Man behøver ikke at have nogen vanvittig lang hukommelse i dansk politik for at kunne erindre, at i 1990 var Venstre og De Konservative sammen med Det Radikale Venstre medforlagsstiller til en ganske vidtgående skatteændring, der indebar oprettelsen af arbejdsmarkedsbidrag.

Jeg vil gerne høre fru Charlotte Antonsen, om Venstre har skiftet holdning på det område, og hvornår det i så fald er sket, for det er helt oplagt, at Venstre ikke tør tage ansvaret for de forslag, de fremsatte for mindre end 7 år siden.

(Kort bemærkning).

Charlotte Antonsen (V):

Forslaget her har, som det fremgår med al mulig tydelighed i dag – endnu mere i dag, end det gjorde i 1994 – intet at gøre med arbejdsmarkedsbidrag. Det er simpelt hen en skatteforhøjelse. Det er et forsøg på at skjule for den danske befolkning, hvor stort og hvor højt skattetrykket reelt er, og derfor lader man nogle af pengene til skattekonten blive indkrævet af arbejdsgivere og forsikringselskaber og andre, så borgerne ikke har et samlet overblik over skattetrykket.

Det er rigtigt, at regeringen oprindeligt sagde, at vi skulle have en model, der mindede om den, som andre europæiske lande har, hvor sociale udgifter betales direkte af arbejdsgiver og arbejdstager, men realiteten er jo, at man har fjernet grænsen mellem fondene. Man hiver nu 9 mia. kr. ud.

Realiteten er, at det er en simpel skat, og man kan lettere skrue på den, for så længe den kun er 8 pct., ser det jo ikke så slemt ud. Og så ser vi så også her ved finanslovforhandlingerne, hvordan der kommer forslag om at øge den yderli-

gere, så det har intet med arbejdsmarkedsbidrag at gøre.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Det kan da godt være, fru Charlotte Antonsen siger, det ikke har noget med arbejdsmarkedsbidrag at gøre, men det hedder faktisk arbejdsmarkedsbidrag, og hvis fru Charlotte Antonsen ikke mener, det er sådan et, så må vi sige, hvis dette er fakta, så benægter jeg fakta. Men det er faktisk et arbejdsmarkedsbidrag.

Men fru Charlotte Antonsen svarede ikke på mit spørgsmål, om Venstre ikke var medforlagsstiller til en lignende ordning i efteråret 1990. Ja eller nej?

(Kort bemærkning).

Charlotte Antonsen (V):

Dette er en bruttoskat, og det har vi ikke været medforlagsstiller til.

Gitte Seeberg (KF):

Må jeg starte med at slutte mig til fru Charlotte Antonsens indledende bemærkninger om valg af den socialdemokratiske ordfører. Vi havde jo regnet med, det var hr. Jacob Buksti.

Men regeringen lægger med lovforslagene L 66 og L 67 op til flere grundlæggende ændringer af arbejdsmarkedsfondene samt forhøjelser af arbejdsmarkedsbidraget i 1997 til 8 pct. og en nedregulering af satsreguleringsprocenten til 1 pct. i 1997.

Fra konservativ side må vi kraftigt afvise de foreslåede lovændringer. Målet med forslaget – at stramme finanspolitikken, så underskuddet på de offentlige finanser fjernes – er vi ikke uenige i, men at løse problemet gennem nye skatteforhøjelser er helt uacceptabelt. Det er ikke skatteforhøjelser, der er brug for i dansk økonomi. Tværtimod.

Regeringen burde i stedet rette øjnene mod besparelser og de offentlige udgifter. Der er mange, rigtig mange områder, hvor man kunne spare, hvis målet er en stramning af finanspolitikken og en fjernelse af underskuddet på de offentlige finanser. Gennemføres regeringens forslag, vil arbejdsmarkedsbidragens størrelse frit kunne fastsættes af regeringen i dens finanslovforslag på baggrund af budgetterede udgifter i fondene. Der bliver jo tale om et fait accompli, og at regeringen reelt kan bruge arbejdsmarkedsbidragene som en uendelig skatteskrue. Det vil vi fra konservativ side kraftigt advare imod.

Med de foreslåede ændringer af arbejdsmarkedsfondene kan lønmodtagerne være helt sikre på, at selv om udgifterne til dagpenge og aktivering skulle falde i fremtiden, så får lønmodtagerne ikke glæde af et lavere arbejdsmarkedsbidrag. Regeringen løber dermed fra alle de løfter, man gav, da skattereformen i 1993 blev vedtaget. Dengang garanterede man, at faldende udgifter ville give faldende arbejdsmarkedsbidrag. Dette er siden blevet bekræftet af både økonomiministerne og af hr. Ole Stavad, da han var skatteminister.

Men det er ikke det eneste område, hvor regeringen nu løber fra egne løfter. Det var en klar aftale, hvilket CD gentagne gange har fremført senest i dagbladet Børsen, at arbejdsgivernes arbejdsmarkedsbidrag kun skulle sættes i kraft i 1997, hvis konkurrenceevnen kunne bære det. Det blev skrevet helt klart i bemærkningerne til lovforslag nr. L 215 fra folketingsåret 1995-96, og jeg citerer:

»... at arbejdsgivernes arbejdsmarkedsbidrag i 1997 og 1998 helt eller delvis kunne stilles i bero, hvis erhvervenes konkurrenceevne blev betydeligt forringet...«

Og hvad er fakta? Konkurrenceevnen er forringet med ca. 5 pct., siden skattereformen blev vedtaget. Med forslaget viser regeringen, at også dette løfte var tom snak.

Men ikke nok med det. Forslaget indeholder tekniske ændringer, som i de kommende år kan åbne op for kraftige stigninger i både lønmodtagernes og virksomhedernes arbejdsmarkedsbidrag. Arbejdsgivernes bidrag til arbejdsløshedsforsikring og arbejdsmarkedsuddannelse via tillægsmomsen og lønsumsafgiften løftes ud af fondene. Hermed overføres en væsentlig statslig indtægt, som i dag er øremærket til arbejdsmarkedsformål, til andre formål.

Det vil selvsagt betyde, at lønmodtagere og virksomheder før eller siden kommer til at betale de 9 mia. kr. til fondene via højere arbejdsmarkedsbidrag. Det kan man næsten være helt sikker på. Gennem hokuspokus sikrer regeringen sig et skatteprovenu på 9 mia. kr., som så kan bruges til nye offentlige udgifter samt en dejlig begrundelse for at hæve arbejdsmarkedsbidraget for lønmodtagere og virksomheder i de kommende år. Vi må på det kraftigste afvise denne tekniske ændring.

Som om dette ikke var nok, foreslår man også, at det kun er arbejdsgivernes nettobidrag på 0,19 pct., der tæller med i fondens finansieringsgrundlag. Det mindsker fondens indtæg-

ter, og også her skabes et smukt argument for, at regeringen kan hæve arbejdsgivernes bidrag i de kommende år.

Men ikke kun indholdet, også proceduren omkring udmeldingen af arbejdsmarkedsbidrags størrelse i 1997 er på grænsen til det meget kritisable. Da regeringen erkendte, at man ikke kunne regne, meldte man efter lang tids tøven 7,9 pct. ud som arbejdsmarkedsbidrag og 1,2 pct. som reguleringsprocent i 1997, det til trods for at efter de nugældende regler skal satsreguleringsprocenten udmeldes med udgangen af juni måned. Det var sent, men en regnefejl kan man jo ikke gøre for. Derfor accepterede vi, at man selvfølgelig måtte ændre både arbejdsmarkedsbidraget og reguleringsprocenten i forhold til finanslovsforslaget. Regnefejlen skulle rettes.

Når regeringen nu på et ekstremt sent tidspunkt kommer med nye forslag til ændringer af både arbejdsmarkedsbidrag og satsreguleringsprocent, må vi melde klart fra. Det er administrativt noget makværk. Det er ikke forsvarligt. Ændringerne er uden anden begrundelse, end at regeringen ønsker større indtægter i statskassen, fordi man ikke har tilstrækkelig vilje til at spare på de offentlige udgifter. Det vil vi ikke medvirke til.

Med regeringens finanslovsforslag fra august blev det klart, at regeringen har store problemer med den nuværende konstruktion af arbejdsmarkedsfondene. Den lever ikke op til ønsket om en tagselvskatteskrue. Med den nuværende konstruktion løber regeringen jo den risiko, at arbejdsmarkedsbidraget skal justeres ned. Som tiden går, bliver det mere og mere klart, at det aldrig har været regeringens hensigt eller ønske.

En af årsagerne er det særlige loft over lønmodtagernes bidrag til dagpengefonden. Det medfører, at man efter regnefejlen i Finansministeriet har været nødt til at nedregulere arbejdsmarkedsbidraget og på et tidspunkt, hvor der stadig samlet set er underskud i de tre fonde set under ét. Men allerede da finanslovsforslaget blev fremsat før den omtalte regnefejl, stod det klart, at de mange løfter om, at arbejdsmarkedsbidraget skulle reguleres i takt med udgifterne i fondene, stod for fald. Man søgte således at få smuglet en udvidelse af aktiveringsfondens udgiftsområde med de kommunale nettolønudgifter til kommunal jobtræning igennem.

Herved skulle udgifter på 1 mia. kr. lempes ind i fondene. Uden denne ekstra udgift i aktiveringsfondens lønmodtagernes arbejdsmarkedsbidrag reelt have været fastsat til 7,7

pct. i finanslovsforslaget. Nu søger regeringen med sine lovforslag at få lovgrundlaget for den manøvre i orden, men fra konservativ side afviser vi klart, at man nu udvider fondens udgiftsområder. Hvad bliver det næste ikke?

Regeringens mål er ikke til at tage fejl af: Faldende udgifter til dagpenge, sygedagpenge, aktivering og orlov skal ikke komme lønmodtagere og virksomheder til gode gennem lavere arbejdsmarkedsbidrag. Pengene skal anvendes til at dække huller i den slunkne statskasse, fordi regeringen ikke har fornøden evne og vilje til at spare på de offentlige udgifter.

Med disse lovforslag vil den socialdemokratiske vision om en ny uendelig skatteskrue blive virkeliggjort. Arbejdsmarkedsbidraget bliver nu gjort til en skat, som langt hen ad vejen er uafhængig af udgifterne, og den skrue kan man så dreje på efter behov. Øremærkningen fjernes, men det vil vi ikke være med til. Vi vil holde regeringen fast på de gamle løfter om, at faldende udgifter skal give faldende arbejdsmarkedsbidrag, og jeg skal ikke lægge skjul på, at vi fra konservativ side er forbavsede over, at både Det Radikale Venstre og CD kan leve med disse forslag.

Jes Lunde (SF):

SF lægger megen vægt på, at der bliver balance på de offentlige finanser i 1997. I en situation, hvor det går noget bedre med konjunkturerne, er det afgørende, at vi også sørger for at få balance i de offentlige finanser, så vi ikke risikerer, at det bliver permanent, at vi gældsætter os, og vi ikke øger den i forvejen alt for store offentlige gæld.

Når man skal have balance på de offentlige finanser, er man selvfølgelig nødt til at kigge kritisk på udgifterne og også undersøge, hvad der kan findes af indtægtsforslag. Det forhandler vi i øjeblikket om i Finansministeriet, og en af de muligheder, regeringen har spillet ud med, er altså det, vi har lovforslag liggende om her: at finde 600 mio. kr. ved at sætte arbejdsmarkedsbidragene op fra 7,9 til 8,0 pct., og det er en løsning, som vi i SF er parat til at overveje.

Vi synes, at hvis man skal finde de penge, er det ikke den værste måde, man kan gøre det på. En forhøjelse af arbejdsmarkedsbidragene er jo noget, der slår igennem proportionalt med indkomsterne, så regningen til den enkelte bliver forholdsvis beskeden, hvis man har en lille indkomst, mens den bliver større, hvis man har en

stor indkomst. Det er et princip, vi i SF hylder, så vi er åbne over for at diskutere forslagene.

Men vi synes alligevel, det i sidste ende bør hænge sammen med finanslovforhandlingerne, inden vi melder endeligt ud. Det skyldes, at så længe finanslovforhandlingerne kører, har vi endnu ikke sikkerhed for, at f.eks. Venstre og De Konservative ikke hælder pengene ud til noget ufornuftigt i den anden ende. For at sige det meget enkelt: Vi har ikke lyst til at finde 600 mio. kr. på denne måde, hvis Venstre og De Konservative får lempet lejeværdien eller får nedsat nogle andre skatter i den anden ende af butikken, så de højestlønnede får nogle gaver. Det kan vi selvfølgelig ikke være med til.

Vores støtte til det første lovforslag er altså nøje afhængig af, om pengene bruges fornuftigt, enten til at løse vigtige opgaver med at skaffe flere uddannelsespladser og flere ordinære job, løse nogle miljøopgaver og gøre en større indsats for udsatte børn, eller til at lukke huller på finansloven, så vi får balance i tingene. Hvis de forudsætninger kan falde på plads, er vi positive over for lovforslaget her; men det er jo noget, vi først får klarhed over i løbet af nogle dage. Finanslovforhandlingerne er ikke færdige endnu, de bliver nok mere intensive i næste uge, og så må vi så se, hvordan det hele kommer til at ende.

Det samme gælder for lovforslaget om satsreguleringsprocenten, som er en teknisk følge af reguleringen af arbejdsmarkedsbidragene. Vi har det samme syn på det. Tingene må nødvendigvis hænge sammen i den overordnede tegning, og gør de det, er vi såmænd også klar til at ekspedere de to lovforslag.

Elisabeth Arnold (RV):

Både Venstres og Det Konservative Folkepartis ordførere harceleret over, at et enkelt parti satte et nyt folketingsmedlem til at holde ordførertalen. Jeg kan tilsvarende sige, at jeg også kan harcelere lidt over, at både Venstre og De Konservative i dag har skatteordførere, som ikke har en hukommelse, der rækker længere tilbage end til valget i 1990 eller måske endda kortere.

Hvis man havde haft dem til rådighed, kunne man f.eks. have taget ordførere som hr. Henning Dyremose eller hr. Peter Brixtofte eller hr. Anders Fogh Rasmussen, som kunne fortælle, hvordan denne sag går helt tilbage til ambi'ens tid. Den sag havde man et dybt medansvar for fra både Socialdemokratiets, Venstres og De Konservatives side, og det var i forbindelse med

ambi'ens afskaffelse, at man lovede at indbetale beregnede bidrag fra arbejdsgiverside til de fonde, som vi foreslog oprettet, og som man selv var med til foreslå oprettet i 1990, og som senere er blevet oprettet i forbindelse med den nugældende skattereform.

Der er altså et medansvar i denne situation fra både Venstres og De Konservatives side; det kan ingen løbe fra. Vi kan selvfølgelig godt underholde hinanden med de citater fra gamle forhandlinger, som findes til rådighed, men der er selvfølgelig medansvarlighed fra de parter, som i dag brokker sig voldsomt over dette lovfor-slag.

Fra radikal side har vi været fortalere for fondsmodellen. Oprindeligt var vi også medfor-slagsstiller sammen med Venstre og De Konser-vative til arbejdsmarkedsbidraget, og vi synes, at den model, vi har nu, er udmærket. Ideen med den var jo, at en tredjedel af bidraget skulle ydes af arbejdsgiveren, en tredjedel af arbejds-tageren og en tredjedel af staten. Men sagen er jo, at den skjulte erhvervsstøtte nu er blevet synliggjort, idet der er betalt for erhvervslivet gennem det bidrag, som internt er overført til den del af fonden, som erhvervslivet skulle betale.

Vi mener, det er rimeligt, at man på et eller andet tidspunkt holder op med den erhvervs-støtte og taler rent ud og siger: Nu må erhvervet selv bidrage! I hvert fald kan fondene ikke blive ved med at vokse med den hast, de gør udeluk-kende på grund af statslige overførsler i et omfang, som er helt ude af proportioner. Fra radikal side støtter vi derfor lovforslaget og ser det gerne gennemført så hurtigt som muligt.

(Kort bemærkning).

Gitte Seeberg (KF):

Jeg vil blot sige til fru Elisabeth Arnold, at vi er ikke som sådan modstandere af, at midlerne bli-ver brugt til de formål, de er afsat til. Men det, man gør med det forslag, som foreligger her, er, at man fjerner skatterne og begynder at flytte rundt på midlerne og bruge dem til alt muligt andet. Det bliver faktisk en reel bruttoskat, vi får nu, og ikke det, der oprindeligt var tanken, nem-lig at de midler skulle anbringes i de bestemte fonde.

(Kort bemærkning).

Charlotte Antonsen (V):

Vi kan godt huske ambisagen, selv om vi ikke var i Folketinget dengang.

Fru Elisabeth Arnold siger, at de arbejds-giverbidrag, der afskaffede ambi'en, netop var beregnet som et bidrag, der var øremærket til disse fonde, og det er jo rigtigt. Det var det, man oprindeligt gjorde, men det er jo lige præcis det, vi peger på, at problemet i dag er, at det opgiver man nu. Man løber fra det, fordi disse 9 mia. kr. nu overføres til statskassen, og dermed kan man ikke leve op til det løfte, man i 1994 gav befolk-ningen om, at hvis der var mindre træk på disse arbejdsmarkedsfonde, ville bruttoskatten blive reduceret.

Man sørger hele tiden for at fylde op, så vi aldrig nogen sinde kan få sat bruttoskatten ned, men tværtimod tilsyneladende må imødesee, at bruttoskatten vil stige og stige. Man har endda skrevet ind i lovforslaget, at det skal færdigfor-handles i forbindelse med finansloven. Eller sagt på en anden måde: Det er en ren og skær politisk afgørelse fremover, hvor høj bruttoskat-ten skal være. Man kan sætte den op efter behag, og det kunne jeg forestille mig man vil fortsætte med at gøre, så længe vi har en social-demokratisk finansminister.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Jeg må anholde fru Charlotte Antonsens ord om, at disse bidrag nu overføres til statskassen. De forbliver i statskassen! Det er nemlig statslige midler, som er indskudt i fondene, og de skal blive i statskassen. Det er det, der er sagen. Der er ikke noget med at føre nogle bidrag fra erhvervslivet ind i statskassen.

Tom Behnke (FP):

Det er Fremskridtspartiets opfattelse, at arbejds-markedsfondene aldrig burde have været eta-blet i deres nuværende form.

For det første var det en fejl at lave tre fonde. Aktiveringsfonden er aldeles nytteløs og bør helt nedlægges, sygedagpengefondens bidrag fra lønmodtagere og arbejdsgivere skal afspejle sygeligheden inden for det pågældende fagom-råde i modsætning til i dag, og også dagpenge-fonden skal have en anden opbygning. Fondene skal være selvstændige enheder, der ikke bliver fodret med bruttoskat, men med et variabelt bidrag, som alle lønmodtagere betaler, og bidra-gene skal udmåles for hvert fag og afspejle ledigheden inden for området.

Regeringens løfte om, at fald i ledigheden vil udløse lavere bruttoskat, er blevet gjort til skamme. Det første løftebrud kom, da finansmi-

nisteren meddelte, at fondene skulle ses under ét, så dagpengefondens midler f.eks. kunne bruges til aktivering m.v. Det andet løftebrud er kommet nu, hvor ledigheden efter regeringens udsagn er faldet. I stedet for at sænke brutto-skatten i 1997 vil den stige fra 7,9 pct. til 8 pct., og det vender Fremskridtspartiet sig imod.

Nærværende forslag er med til at cementere fondene yderligere, ligesom det gennem en række såkaldt tekniske omposteringer er med til at styrke statens position og svække borgerne og virksomhederne. Forslaget betyder desuden, at der bliver opkrævet ca. 610 mio. kr. ekstra. Fremskridtspartiet mener, at provenutabet burde realiseres, og at det skal være betydelig større end 610 mio. kr. på grund af den faldende ledighed.

Ministeren påstår desuden, at forslaget ikke har nogen erhvervsøkonomiske konsekvenser. Det er jo direkte forkert, men det vidner om den teoretiske verden, som ministeren og regeringen befinder sig i, for selvfølgelig vil 610 mio. kr. være mærkbart for dansk erhvervsliv. Desuden skal ministeren bruge flere ressourcer på nyt edb-udstyr m.v., så alt i alt er der kun argumenter for at stemme imod forslaget.

Hvis vi kigger på det næste forslag, L 67, som mere eller mindre er en konsekvensændring på grund af L 66, skal det ikke være nogen hemmelighed, at Fremskridtspartiet som udgangspunkt er imod satsreguleringen. Den burde afskaffes. Det er et unødigt bureaukрати, man har stablet på benene, og det er ikke rimeligt, at visse folketingspolitikere kan lege julemænd en gang om året og efter forgodtbefindende uddele gaver til dem, som de nu synes har brug for at få en gave.

Omvendt kan man selvfølgelig sige, at det principielt er positivt, at man sætter procenten ned, så den i hvert fald kommer til at harmonere med den øvrige lovgivning. Men årsagen er jo som bekendt, at bruttoskatten helt unødigt og helt urimeligt stiger. Det er vi imod, og det vil vi altid være imod, og derfor vil vi heller ikke være med til at blive fedtet ind i L 67.

Jeg har her til sidst et spørgsmål til finansministeren, som jeg synes, vi bør have svar på i dag. Man har lavet en meget flot formular for, hvordan alt det her skulle regnes ud, og den formular er optrykt i forslagets bemærkninger på side 3. Det bliver interessant at prøve at regne efter, for sidste gang regeringen lavede en sådan formular, kom der en fynsk efterlønsmodtager og gjorde regeringen opmærksom på, at der var regnet forkert, og at det var temmelig mange

penge, det drejede sig om. Det var selvfølgelig en næse til regeringen, at den end ikke var i stand til at regne sine egne formler rigtigt ud, så spørgsmålet er: Har regeringen denne gang sikret sig, at formlen er rigtig, at den er rigtigt regnet ud? Og har man for alle tilfældes skyld prøvet at forhøre sig hos den fynske efterlønsmodtager, som tilsyneladende har mere styr på det, end regeringen har?

Frank Aaen (EL):

Enhedslisten er positiv over for bruttoskat, fordi den rent faktisk udhuler en masse af de fradrag og skattefiduser, vi er imod, og derfor skaber et bedre grundlag end det nuværende skattesystem for at skabe en retfærdig social profil.

Jeg skal dog også sige, at det system, vi har i dag, kunne vi sådan set godt tænke os, at man prøvede at gøre noget enklere ved at fjerne alt det pjat med kasser, lave en bruttoskattesats og ikke prøve at lade, som om pengene bliver fordelt i nogle kasser, som jeg ikke er sikker på vi kan se rent fysisk nogen steder. Jeg vil sige, at det er lidt et paradoks, at den skatteopkrævningsmetode, som i virkeligheden er den mest enkle, er gået hen og blevet så kompliceret, som tilfældet er.

Hvad angår forslaget om at fjerne interne statslige overførsler, støtter vi det, hvis det virkelig bliver gjort. Det er jo ren sminke, når det ser ud, som om private arbejdsgivere i væsentlig grad bidrager til arbejdsmarkedsforanstaltningerne. Det gør de ikke, og vi vil gerne medvirke til at fjerne den sminke. Så vil det komme frem, at landets arbejdsgivere stort set ikke bidrager med noget som helst til arbejdsmarkedsforanstaltningerne, og det vil sætte meget i relief, at i alle mulige udvalg og nævn osv. gør de krav på halvdelen af indflydelsen på tingene eller mere end halvdelen, hvis de kan komme af sted med det, på trods af, at de ikke bidrager overhovedet til finansieringen af de forskellige ordninger. Vi synes, det ville være fint at få det mere klart frem i lyset.

Når alt det så er sagt, som kunne pege i retning af, at vi skulle støtte det her forslag, så vil jeg sige, at det er os inderligt imod, når vi ser, at en regering, der er på vej til at stadfæste, at vi forærer de rigeste her i landet 1,3 mia. kr. i skattelettelser på grund af det skrå skatteloft, så med den anden hånd vil kradse 610 mio. kr. ind hos ganske almindelige borgere i form af en generel skattestigning. Det synes vi sådan set ikke er rimeligt.

Det var meget enklere bare at ophæve den nedsættelse af skatteløftet, der nu er lagt op til i det nye år, og derfor vil jeg sige, at skal vi gå ind og støtte det her lovforslag, så er forudsætnin-gen 100 procent, at vi har garanti for, at pengene bliver brugt til noget fornuftigt; at vi er sikre på, at det ikke bare endnu en gang er med til at skævdele vores skattesystem, og vi vil derfor først meddele vores endelige stilling under tredjebehandlingen.

Jeg vil også sige, at i de forhandlinger, der nu bliver også om det her forslag, vil vi have sikkerhed for, at der ikke sker en forstærkning af den asociale fordelingsprofil, der har været gennemgående i de sidste års skattepolitiske ændringer. Vi vil så sørge for, at de penge, der kommer ind her, entydigt kommer de laveste indkomstgrupper i samfundet til gode.

I den forbindelse har vi et konkret ændringsforslag, vi vil stille til L 67, om ophævelse af satspuljeforliget, og jeg synes sådan set, det her giver en god anledning til at gøre opmærksom på, at i 1990 vedtog Venstre, De Konservative, Socialdemokratiet, De Radikale, CD, Kristeligt Folkeparti og SF i fællesskab, at de hvert eneste år ville tage en lille sjat penge fra landets pensionister, arbejdsløse, bistandsmodtagere og andre på overførselsindkomster og lægge ned i en sukkerskål, som man så kunne sidde og dele ud af.

Beløbet drejer sig i indeværende år om mere end 2 mia. kr. Mere end 2 mia. kr. tages i dette år samlet fra de mennesker i landet, der er afhængige af overførselsindkomster, og så lægges de ned i den her fine sukkerskål. Nogle af dem har man disponeret over sidste år og forrige år, nogle af dem disponerer man over typisk på denne tid her. Jeg ved ikke, om forhandlingerne er foregået. De foregår bag lukkede døre, hvor denne udvalgte skare af partier i fællesskab sidder og deler ud på en måde, hvor nogle partier kan komme igennem med nogle ting, som de ellers ikke har flertal for.

Lad mig give et eksempel. Venstre fik sidste år gennemført et forslag om, at forældre, der skal have passet deres barn, i stedet for at få deres barn passet i en daginstitution kan vælge at få pengene i hånden til at købe en ung pige i huset. Det var aldrig kommet igennem som et forslag i Folketinget, men fordi man har denne lille hemmelige klub, hvor man sidder og skal holde hinanden i hånden og være enige om, hvordan de her penge skal fordeles, kan man sige: Nå, så fik Venstre den lille luns, så fik SF en

anden lille luns, og så fik Socialdemokratiet en tredje luns.

Jeg synes, at det både principielt er meget forkert, og det er forargeligt, og det bør ophæves. Og jeg vil sige, at man i år, hvor reguleringen af overførselsindkomsterne er så lav, at man nærmest ikke kan få øje på nogen forhøjelse af pensioner, SU og dagpenge, faktisk burde sige: O.k. – og det er en opfordring til V og K, for I skal jo være enige, I har jo taget håndfæstning på hinanden – sig til dem med landets laveste indkomster: Det er i orden, vi ophæver denne usmagelige ordning, og I får alle sammen 0,3 pct. mere i ekstra regulering af jeres overførselsindkomst.

Ole Donner (DF):

Flere af ordførerne har i dag været dybt inde i de her to forslag, og specielt hvad L 66 handler om. Men uanset hvad, så handler det for Dansk Folkeparti om bruttoskat, fonde, arbejdsmarkedsbidrag og muligheder for på en smart måde at regulere skatten for regeringen, og det er alt sammen ting, som vi er meget modstandere af i Dansk Folkeparti.

Vi var modstandere af skattereformen, vi stemte imod. Vi har ikke lod eller del i det her med bruttoskatten, og vi har måttet konstatere ligesom andre, at regeringen i flere tilfælde er løbet fra de løfter, som den gav i forbindelse med skattereformen, og derfor må vi afvise at støtte nogen af de her lovforslag.

Skatteministeren (Carsten Koch):

Jeg skal takke for modtagelsen af lovforslag nr. L 66 og i den forbindelse svare på et par spørgsmål.

For det første spørges der om, hvorfor der er tale om sådan en hurtig behandling. Og det er alene af hensyn til erhvervslivet, som venter på at få fastlagt procenten. Vi har på grund af finanslovforhandlinger og andet været i en situation, hvor vi ikke har været i stand til at kunne fastsætte procenten så hurtigt. Nu gælder det om at få sat den hurtigt, og det er begrundelsen for, at vi har en rimelig hurtig afvikling af proceduren i forbindelse med fastsættelse af procenten.

I et par af dagens aviser fremfører direktør i Dansk Arbejdsgiverforening, Ole Krog, at lovforslaget medfører, at arbejdsmarkedsbidraget for lønmodtagere og selvstændige kan eller vil stige til 10 pct. i løbet af 1997. Flere ordførere har i dag været inde på, at der med lovforslaget

åbnes op for store stigninger i arbejdsmarkedsbidragsprocenterne.

Det er forkert. Sætserne for 1997 og 1998 er fastlagt i skattereformen fra 1993 og er på 8 pct. i henholdsvis 1997 og 1998. For begge disse år kan der ifølge loven ikke blive tale om stigninger.

Første gang, der ifølge loven kan ske en regulering af sætserne, vil være i 1999, og da kun i nedadgående retning. Først i år 2000 vil der kunne ske forhøjelse af bidrags sætserne afhængig af udgiftsniveauet og selvfølgelig først, efter at Folketinget har vedtaget satsen. Det følger også direkte af loven.

Jeg håber på en hurtig og gnidningsfri udvalgsbehandling.

Finansministeren (Mogens Lykketoft):

Jeg har kun en kort bemærkning til to af ordførerne.

Først til fru Charlotte Antonsen, der gjorde De Konservative blodig uret ved at sige, at de havde siddet og forhandlet om en forhøjelse af arbejdsmarkedsbidraget til 14 pct. Det er ikke rigtigt. Det var kun 12 pct.

Det andet, jeg vil sige, er, at jeg synes, at der i fru Gitte Seebergs måde at behandle denne sag på måske var en lovlig høj grad af aggressivitet, når man betænker, at de to sammenhængende forslag, der behandles i dag, var de samme, som stod i den sidste tekst til forligsudkast med De Konservative. Og det var jo ikke af denne her grund, at forhandlingerne ikke lykkedes, så meget tør jeg dog godt røbe.

Og når jeg så skal føje én ting til, så synes jeg, at det er lige lovlig stærkt, når den konservative ordfører – som meget vel ved, at denne sag ikke kunne afhandles politisk uden i sammenhæng med finanslovforhandlingerne, som De Konservative jo trak ganske langt – beklager, at den så først kommer på Folketingets bord nu. Selv årsag, fru Gitte Seeberg.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagenes overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget under punkt 13 henvises til Skatteudvalget, og at lovforslaget under punkt 14 henvises til Arbejdsmarkedsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

15) Første behandling af lovforslag nr. L 68: Forslag til lov om ændring af lov om social pension. (Tillæg som følge af stigning i kommuneskat).

Af socialministeren (Karen Jespersen).
(Fremsat 14/11 96).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Lise Rasmussen (S):

Det er vigtigt for Socialdemokratiet, at pensionisternes vilkår ikke forringes. Selv om skattestigningerne i kommunerne i mange tilfælde skyldes ønsket om at gøre en større indsats for de ældre, er det ikke socialdemokratisk politik, at netop de skal betale ved at få beskåret deres rådighedsbeløb.

Derfor kan Socialdemokratiet anbefale, at pensionisterne får kompensation i 1997 som foreslået i dette lovforslag.

Erik Larsen (V):

Det kan sådan set være meget forståeligt, hvis regeringen har dårlig samvittighed over for landets pensionister. I forbindelse med indførelse af den nye skattereform i 1994 blev der jo fra regeringens side givet klart udtryk for, at der ikke skulle ske nogen skattestigninger og forhøjelser af de direkte skatter for landets pensionister. Der blev tværtimod stillet skattelettelser i udsigt.

Derudover har vi hørt om nye grønne afgifter, der har belastet pensionisternes økonomi. Vi har nu så senest i forbindelse med den kommunale budgetlægning kunnet konstatere, at mange kommuner ikke har været i stand til at holde skatten på det niveau, der var aftalt mellem regeringen og Kommunernes Landsforening.